

nesker, både til de sindslidende, til misbrugerne og til hjemløshedsgruppen som sådan. Og vi ser frem til, at vi får struktur og handling ud af ordene, for jeg er nødsaget til at sige her i dag, at det ikke kan nytte noget, vi bare bliver ved med at snakke og snakke og snakke og udarbejde planer, og så bliver det ikke til mere.

I forbindelse med finansloven og satspuljeforhandlingerne blev det besluttet at nedsætte tre følgegrupper: en til de psykisk syge, en til misbrugerne og en til de hjemløse. Og hvad er det blevet til? Endnu er der ikke nedsat nogen grupper, og pengene er begyndt at blive udmøntet, så der må ske noget. Jeg er helt enig i, at problemerne og opgaverne skal løses sammen med amterne og kommunerne. Vi skal ikke begynde på yderligere statscentralisme, men det, vi har besluttet, skal sættes i værk, og det efterlyser jeg her.

Så er der en anden ting, jeg også bliver nødsaget til at nævne med meget store bogstaver, og det er følgerne af et samråd, vi havde i Folketingets Socialudvalg vedrørende de syge hjemløse i Københavns Kommune. Jeg tror, det var den 16. december. Ministeren lovede højtideligt, at der ville være behandlingspladser til de syge hjemløse i Københavns Kommune, 22 pladser. Så sygeafdelingen på Sundholm kunne ikke blive nedlagt, før de pladser var etableret.

Ikke desto mindre går de syge hjemløse rundt i København med væskende sår og, syge og elendige som de er, uden pladser. Der er ikke pladser. De er ikke blevet etableret, sådan som Københavns Kommune ellers havde lovet. Det vidste vi de ikke kunne nå, og derfor lovede ministeren at gøre noget ved det. Det er ikke sket. Sygeafdelingen er lukket, de syge går rundt på gaderne.

Det kan ikke være rigtigt. Det er simpelt hen at fortælle og love noget uden at holde det. Københavns Kommune har jo fået et ekstra tilskud – det skal jeg sige her fra talerstolen – på 20 mio. kr. om året i en periode, mens de afvikler og omstrukturerer deres hjemløshedsområde. De har fået lov til at beholde pengene til de syge hjemløse, og de har ikke gjort noget for at sikre, at der er kontinuerlige pladser til syge hjemløse. Så jeg vil meget gerne have, at ministeren kommer herop og fortæller Folketinget og også befolkningen og måske især københavnere og de hjemløse og de syge, hvordan det kan ske.

Men jeg er enig i, at vi ikke kan støtte det her forslag, som det ligger. Der er ingen grund til

statscentralisme. Vi har sat en masse initiativer i værk, i hvert fald på papiret, men nu skal de også udmøntes i konkret handling.

(Kort bemærkning).

Birthe Skaarup (DF):

Jeg kan høre på fru Tove Fergos toneleje, at fru Tove Fergo heller ikke er tilfreds med den indsats, der har været ydet hidtil, og at vi skal have sat nogle konkrete planer i gang. Det skal ikke kun være på papiret. Det er jeg sådan set glad for, at fru Tove Fergo siger her.

Det, vi vil med vores forslag – og det er et svar til fru Tove Fergo – er, at vi vil have nogle varige løsninger for de hjemløse, de psykisk syge og narkomanerne og dem, der ikke kan klare sig selv. Det er et af hovedsigterne med det her forslag også.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Og vi er ganske enige med fru Birthe Skaarup i, at der så vidt muligt skal skabes varige løsninger til de boligløse, som er syge samtidig, eller som har et misbrugsproblem, men det er også nødvendigt, at der er nogle akutpladser, sådan at man kan komme ind, når man midlertidigt er boligløs af en eller anden grund.

Men det er helt rigtigt. Vi er helt enige: Varige behandlingspladser og behandlingstilbud til de syge og til misbrugerne. Men der skal selvfølgelig ske noget. Vi kan ikke bare blive ved med at snakke.

Kaj Ikast (KF):

Da vores ordfører, hr. Jens Heimbürger, ikke kan være til stede, skal jeg læse følgende op:

Det Konservative Folkeparti kan til fulde støtte intentionerne bag Dansk Folkepartis genfremsatte beslutningsforslag om, at ingen borger skal mangle tag over hovedet. Det er ikke værdigt for en velfærdsstat, når de mest udsatte gruppe er tvunget til et kummerligt liv uden bolig.

Men de hjemløses problemer er ofte meget sammensatte. Ikke mindst har mange hjemløse misbrugsproblemer og/eller psykiske sygdomme, og netop på grund af problemets sammensatte karakter finder vi, det er nødvendigt, at Folketinget i samarbejde med amter og kommuner løbende håndterer de konkrete udfordringer.

Derfor vil jeg gerne se erfaringerne fra indførelsen af satspuljeforliget, hvor der er afsat ret